

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 4 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 79

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάθμεν Σιλδα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Μόλις ἡ Βέρθα ἐπέστρεψε, καὶ ἀμέσως μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της, καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν εἶπε :

— Πόσον ἔσφαλές μὴ ἐλθοῦσα εἰς τὴν χειροτονίαν. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε λαμπροτάτη. Ὁ Ράλφος ὅμως ἦτο ὠχρὸς, ὠχροτάτος... Ἐνόμιζέ τις ὅτι μόλις δι' ὑπερφυσικῶν δυνάμεων τῆς βουλήσεώς του ἴστατο εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἐνέφαινε ἀίσθησίν τινα εὐτυχίας ;

— Ἐὰν τὸ αἶσθημα τὸ ἐμφυχοῦν τὴν φυσιογνωμίαν μάρτυρός τινος ἐν μέσω τῶν βασάνων καὶ τῶν ἀλγηδόνων προῖδει τὴν εὐτυχιάν καὶ τὴν χαρὰν, τότε ἀναμφιβόλως ὁ ἀδελφός μου ἦτο εὐτυχής.

— Καὶ πῶς ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας ;

— Ὁ Ράλφος λευχεῖμων ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου· οὗτος ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν θεώρῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀρκετὰ ἰκανὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς στερήσεις, θυσίας καὶ θλίψεις, συμφύεις πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον... Ἐὰν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ἔτοιμον νὰ διαρρήξῃ τοὺς δεσμούς τοὺς συνδέοντας αὐτὸν πρὸς τὸν κόσμον, ἀνήχη δὲ πλέον μόνον εἰς τὸν Θεόν... Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν διαταγῆς τις ἀβεβαιότητος ἐπεσοκίτιζε τὸ πνεῦμά του, ἦτο ἐλεύθερος νὰ μεταβάλλῃ ἀπόφασιν τὸν παρεκαλεῖ μάλιστα νὰ δηλώσῃ τοῦτο μὴ ἀποσιωπῶν αὐτό...

— Καὶ τί ἀπήντησεν ;

— Ἐμεινε στιγμάστινας σιωπῶν, μὲ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς νὰ ἐζήτηι βοήθειάν τινα ἢ ἐμπνευσιν,

εἶτα μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς ὤμοσε τὸν ὄρκον τοῦ δούλου τοῦ Κυρίου.

— Ἀλλὰ διατί κλαίεις, Ἐδίττη ;

— Ἐγὼ ; ... Ἐγὼ δὲν κλαίω.

— Τότε τί εἶναι αὐτά ;... Ἐπαναλαμβάναι ἡ Βέρθα δεικνύουσα αὐτῇ τὰ ρέοντα δάκρυα.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χειροτονίας του ὁ Ράλφος κατόκει διαρκῶς εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν, εἶχεν ἀποσυρθῆ παρα τινι γέροντι ἱερεῖ, ἀναμένων τὴν πρώτην λειτουργίαν, ἣν ἐντὸς ὀλίγου ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ.

Ὁ νέος ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς ὅπως συναντήσῃ τὴν φίλην του, καὶ ἡμέραν τινα καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν, ἐχαιρέτισε ψυχρῶς, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Τοῦτο πολὺ κατελύπησε τὴν Ἐδίττην· δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἦτο ἐπάναγκες νὰ ἀχωρισθῇ ἐντελῶς αὐτοῦ, καὶ ἐπερίμενε καθ' ἑκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ἱερέως, καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἑσπέρα, καὶ ἐζηρνίζετο ἡ γλυκεῖα ἐλπίς, τὴν ἀκόλουθον πρωίαν τὸ λευκὸν προσκεφάλαιον τῆς κόρης ἦτο κατάθρεκτον ὑπὸ δακρῶν· τῇ ἐφάνετο ὅτι ὁ κόσμος περιεκαλύπτετο ὑπὸ ζοφεροῦ σκότους, ὡσεὶ πᾶν αἶσθημα χαρᾶς, πᾶσα κίνησις καὶ ζωὴ εἶχεν ἐν ἀκαρεῖ ἐκλείψει· καὶ τότε ἀπέτεινε πρὸς τὴν μητέρα της θερμὰς παρακλήσεις, ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῇ τὴν εἰσοδὸν ἐν τινι μοναστηρίῳ. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τῇ ἐλεγεν ὅτι ἦτο σκληρὰ θυγάτηρ τρέφουσα ταιαύτας ἰδέας, θέλουσα οὕτω νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν μόνην καὶ παρ' ὄλων ἐγκαταλειμμένην.

Ἐν τούτοις ὁ Τασίλλος δὲν προσεπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὸ πρὸς τὴν Ἐδίττην ἐλυσιτικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἠσθάνετο εὐρισκόμενος μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς πολλὰς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς οὐκίαις ἤρχετο. Αὕτη ἡμέραν τινὰ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα της ζωηρῶς, ἐ-

πιμένουσα ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὰς τοῦ μοναστικοῦ βίου ἰδέας της, δεχομένη ἀντὶ τοῦτου τὴν σύζευξίν της μετὰ νέου, ὅστις ἠθέλει ἐπιφραγίσει τὴν εὐτυχιάν της...

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω οὐδένα πλέον, ἀπήντησεν ἡ κόρη. Ἐπιβαλλετέ μοι ὅποιονδήποτε ἄλλην θυσίαν, — καὶ ἔσομαι εὐτυχὴς ὑποφέρουσα αὐτὴν δι' ὑμᾶς... Ἐξ ἄλλου ἐν συνειδήσει δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἠθέλει μὲ νυμφευθῆ, τὰ διεγείροντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα, ἅτινα καθιστῶσι τὸν γάμον ἀδύνατον...

— Λοιπὸν ἂν καὶ γνωρίζῃ αὐτὸς ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶς, οὐχ ἦττον τώρα εἶπέρ ποτε εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σοὶ ὠση τὸ ὄνομά του.

— Ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θέλω δεχθῆ τὴν ἔνωσιν ταύτην, ἣτις μοὶ φαίνεται ἱεροσυλία... Καὶ ἡ δύστηνος κόρη προσέθηκεν ὀλοζύουσα :

— Καθ' ὅλον τὸν βίον μου ἐπεθύμησα νὰ κλεισθῶ ἐν τινι μοναστηρίῳ, καὶ ἦδη εἶναι πολὺ ἀναγκαϊότερον, ὦ, πιστεύσον, μητέρ μου, εἶναι ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς μου νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον.

Τότε ἡ μήτηρ τῇ ἀπεικόνισε τὴν δυστυχίαν, ἣτις θὰ ἐπήρχετο εἰς αὐτὴν στερομένην τῆς ἀντιλήψεώς της... Τῇ ὑπέδειξεν ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην ἀπὸ θύρας εἰς θύραν... Ἐνῶ ἐὰν συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ἠθέλει ἀσφαλίσαι τὸ εὖ ζῆν τοῦ γήρατός της, θέτουσα ἐκπῶδὸν τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν πενίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ ἀπεσύρθη μελαγχολικῆ καὶ λιαν καταβεβλημένη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης λειτουργίας τοῦ Ράλφος.

Πόσον ώραία και συγκινητική ἦτο ἡ σκηνή, καθ' ἣν ὁ ἐπίσκοπος ἔθεσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου ἱερέως, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ διὰ τῶν ὕλων ριπτόμεναι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον, καὶ ἐσηματίζον περὶ αὐτὸν χρυσοειδῆ κύκλον φωτεινὸν καὶ αἰθέριον. Ἐνῶ ὁ Ράλφος ἔστρεφε διὰ τὴν ὑψώση τὸ ἅγιον ποτήριον ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐπλημύρει τὸν ναόν, εἶδε τὴν Ἐδίττην. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὡς ἐλκυσθέντες ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως συνητηθήσαν, καὶ ἡ κόρη τόσον ζωηράν καὶ αἰφνῆσιαν συγκίνησιν ἠσθάνθη, ὥστε ἔπεσε χαμαὶ ἀναίσθητος. Σκια διήλθε πρὸ τῆς μορφῆς τοῦ Ράλφου, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐκ νέου στρεφόμενός τὸ Ἅγιον βῆμα, ἐφάνη ἐξωγραφισμένη ἡ ὁδὸν καὶ ἐν ταύτῃ ἡ ἀγγελικὴ καρτερία.

Ὁ Τασίλλος ἐβόηθησε τοὺς παρευρισκομένους, οἵτινες ἴσταντο ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς Ἐδίττης, ὅπως ἀνεγείρωσι καὶ τὴν παρὰσχῶσι τὰς πρώτας περιθάλψεις· ἀλλ' αἰσθημα ἀβρότητος ἐκόλυσεν αὐτὴν ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας αὐτῆς.

Μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἀπὸ τῶν συμβάντων τούτων, τὰ ὁποῖα ἀφηγοῦμεθα, ὁ Τασίλλος εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του παρακαλῶν αὐτόν, ὅπως μὴ τὸν πειθαναγκάσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Βέρθας, πρὸς ἣν οὐδεμίαν κλίσιν πλέον ἠσθάνετο, ἐνῶ τὸναντίον ἀληθῆς καὶ βαθυ τοιοῦτον ἠσθάνετο διὰ τὴν πτωχὴν κόρην, ἣν ἐπιθύμει διαπύρως νὰ νυμφευθῇ. Ὡς ἀπάντησιν ἔλαβεν ὅτι εἶδει νὰ ἀποδιώξῃ τὰς ἀτόπους ἰδέας τὰς ἐντυπωμένους εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅτι ὁ ἔρωσ θὰ ἦτο παρακλούθημα τοῦ γάμου, συνεπῶς νὰ ζητήσῃ ἄνευ περαιτέρω τινὸς ἀναβολῆς τὴν χεῖρα τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸ τελεσίγραφον τοῦτο αὐτός δὲν ἠθέλε ποτὲ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἐδίττης· ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς αὕτη ἐξηκολούθει νὰ τὸν ὑποδέχεται, τὸν ὤθησε τέλος ὅπως ὑποταχθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του.

Διηθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, εἰς ἣν πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ εἰσέλθῃ, καὶ προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ τὴν λύπην του, ἧτις τὸν καταπίεζε, ἀνέβη ἡρέμα τὰς λιθίνους βαθμίδας, αἵτινες εὕρισκοντο πρὸ τῆς θύρας.

Ἄλλ' αἰφνης ἔστη ἀκουσίως, διότι ἀπὸ τινος ἡμιανεφγμένης θύρας ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν ὁρμητικὸν καὶ ὀργίλον τόνον τῆς Βέρθας λεγούσης :

— Σὺ, σὺ μόνον ἠλλαξες εὐτῷ τὰ αἰσθήματά του... καὶ εἰς σέ χρεωστῶ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν πρὸς ἐμὲ δεικνύει... ἐπίκατάρτος ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐνεφανίσθης ἐν μέσῳ ἡμῶν μετὰ τῆς μελιχίου καὶ σαγηνευτικῆς φωνῆς σου, μετὰ τῶν δακρῶν καὶ τῶν γελῶν λιπεθυμῶν σου, ὅπως κινήσης τὴν συμπάθειαν σου, καὶ παρέξῃς εἰς τὸ κοινὸν θέαμα τοῦ πρὸς τὸν Ράλφον ἔρωτός σου. Εἶσαι ἄφρων καὶ ἀναίδης! Τίς εἶδε διὰ τίνοσ αἰσχροῦ καὶ ἀτίμου μαγεῖας κατέστησες τὸν Τασίλλον τοιοῦτον, ὥστε ἐμμανῶς νὰ ἐρχεθῇ σοῦ, λησμονῶν ἔνωσιν προαποφασισμένην ὑπὸ τῶν συγγενῶν μας...

— Ὡ! μὴ ὀμίλει εὐτῷ, Βέρθα· αἱ εἰκαταίαι σου εἰσὶν ἄδικοι... ἄλλως τε δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ κλίσιν μου εἶναι νὰ γείνω μοναχῆ.

— Ναί, ναί, ἡ αἰωνία κωμῳδία. Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἀναίσχυντος ψεύστης, ὅτι κρύπτεις τὰς πράξεις σου ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, ὅπως εὐχερέστερον τύχῃς τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου, ὃν ἐγὼ ἀγάπῳ...

— Καὶ ἐν τούτοις εἶσαι μάρτυς, ὅτι σπανίως ἀποτείνω τὸν λόγον πρὸς αὐτόν...

— Αὐτὴ ἡ ψυχρότης εἶναι· ἡ πλειότερον ἐλκύουσα αὐτὸν πρὸς σέ... Ὡ! ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Εἶσαι ὃν ἄψυχον, ἀναίσθητον, ἀδιάφορον καὶ ἐνεργῶν ἐσκεμμένως, καὶ τὸ ὄνομα ἔρωσ οὐδεμίαν διὰ σέ ἔχει ἔννοιαν... Ἐνῶ ἐγὼ διὰ νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῆ πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ἠθέλον ὑποχωρήσει, σὺ οὔτε κἂν ἠθελῃς προσπαθῆσαι οὔτε πόνον νὰ αἰσθανθῆς, μῆτε δάκρυα νὰ χύσης... Ἐγὼ διὰ νὰ τὸν σώσω κινδυνεύοντα, εἰς οὐδὲν ἠθέλον λογίσαι νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ σὺ... σὺ, σὺ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ νεκρὸν ἐάν τὸν ἔβλεπες εἰς τοὺς πόδας σου, δὲν ἠθελῃς ὑψώσαι οὔτε τὸ πρόσωπόν σου κἂν καὶ πρὸς αὐτόν νὰ στρέψῃς, ρίπτουσα βλέμμα οἰκτου καὶ συμπαιθείας... Συλλογίσθητι ὅμως καλῶς ὅτι εἰμὶ συνειθισμένη νὰ θραύω καὶ συντριβῶ πᾶν κώλυμα, ὅπερ ἠθέλεν ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων μου... καὶ δικὴν ἐχιδνὴν θέλω σέ καταστήσει, ἐάν τολμήσῃς νὰ ἐναντιωθῆς εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ κατοχὴν τοῦ Τασίλλου.

Εἰς τὰς προπετεῖς καὶ σκληρὰς ταύτας λέξεις ὁ νέος ἠσθάνθη αἰσθημα φρικιάσεως καὶ ἀπογοητεύσεως, ἐνόησεν ὁποῖα δυστυχία περιέμενεν αὐτόν συζευγνύμενον μετὰ τοιαύτης γυναικός, καὶ ἀπεφάσισεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ὅπως ζητήσῃ ἀντ' αὐτῆς τὴν χεῖρα τῆς Ἐδίττης, ἐπιφυλαττόμενος ὅπως κατόπιν αἰτήσῃται τὴν ἀδειαν τοῦ πατρὸς του, ὥστε μανθάνων αὐτός τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν, δὲν ἠθελῃ ἐμμεῖναι ἀποποιοῦμενος.

[Ἐπεταί συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἀνάλυσε ὁ πάγος, ἐγρύλλισεν αὐτός· καὶ μάλιστα περισσότερον παρ' ὅσον ἔπρεπε! Σὺ, σὺ, ποῦ δὲν μπορούσες νὰ ὑποφέρῃς τὰ κορίτσια τοῦ τόπου μας!

— Νομίζεις ὅτι αὐτὴ ὁμοιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια!

— Ἐκείνη ποῦ ἀγαπάει κανεὶς, εἶναι

πάντοτε διαφορετικὴ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, εἶπεν ὁ Θωμάς δογματικῶς ἄς ἦναι, εἶσαι βέβαιος πῶς ἦταν ἐκείνη ποῦ πέρασε;

— Καὶ τρέχει τοὺς δρόμους τὴν νύκτα! τί σημαίνει τοῦτο; ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνδρέας. Ὁ πρωτότοκος δὲν τὸν ἤκουσε.

— Φοβοῦμαι κανέν δυστύχημα, εἶπεν ἔρχεσαι μαζί μου;

— Σὰν τὸ θέλεις.

Καὶ ὁ ἀγοκόμος ἔστρεφεν ἤδη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου πρὶν οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ ἐγερθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐδρας των.

Ὁ ναύτης ἐκόμωσεν τὸ ἐπικωφόριόν του, κατεβίβασεν τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του, ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τοῦ πρωτοτόκου.

Ἄλλὰ μόλις ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν σφοδρὸς ἄνεμος, πνεύσας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ.

— Κρατήσου καλά, εἶπεν ὁ Θωμάς, διότι κάνει τόσος ἀέρας ποῦ μπορεῖ νὰ συνεπάρῃ καὶ τοῦ διαδόλου τὰ κέρατα.

Καὶ πραγματικῶς ἤκούε τις μακρόθεν τὸν ἄνεμον συρίζοντα διαφοροτρόπως καὶ ἀποτελούντα ἄρμονίαν φοβεράν.

Τὰ παραθυροφύλλα τῶν οἰκιῶν διέφευγον τῶν στηριγμάτων αὐτῶν καὶ ἐκτύπων θορυβωδῶς ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ποῦ καὶ ποῦ αἱ ὕλει θραυόμεναι κατέπιπτον μετ' ἀπαισίου πατάγου. Πρὸς δὲ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἤκούοντο μυκηθμοὶ καὶ ὑπόκωφοι κρότοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς μακρόθεν ἀκουσμένους κανονοβολισμούς.

Φοβερὰ νύξ!

Οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι.

Ναῦται τινὲς μόνον ἐπέστρεφον ἀργὰ εἰς τὰς καλύβας των, στηριζόμενοι εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἵνα μὴ κρημνισθῶσιν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβάδιζον μετὰ κόπου.

Τὶ ἔγεινεν ὅμως ὁ ἀδελφός των;

Εἶχε γείνει ἄφαντος.

Τυχαιῶς διηθύνθησαν τρέχοντες πρὸς τὴν παραλίαν, ἐκεῖ βεβαίως θὰ διηθύνθη ὁ πρωτότοκος, ἀφοῦ ἐφοβεῖτο ἀπενενομημένον τὸ διάδημα τῆς ζήτησης.

— Σεῦρε περισσότερα, ἀφ' ὅσα λέγει, παρετήρησεν ὁ Ἀνδρέας. Ἀπόψε μοὶ ἐφάνη ἀνήσυχος, ἀναστατωμένος. Ὅταν ἐφθασα τὸ πρωί, τὸν εὗρον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεανίδος καὶ τῆ ὀμίλει κάτι τρέχει βεβαίως, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνόησά.

Ὅ,τι συνέβαινεν ἐν τούτοις ἦτο θλιβερόν.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλέκτορος διηθύνετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρχαῖος τις ὑπηρετῆς ξενοδοχείου ἐκ Παρισίων, διαδεχθεὶς γέροντα ἀγαπώμενον παρὰ τῶν πελατῶν του, οἵτινες τὸν ἐξετίμων, ἀλλ' ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ πλέον ἐνεκα τοῦ γήρατος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀπληστος κέρδους, εἶδε δυσἀρέστως κατελθούσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του τὴν Μερσεδές μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, αἵτινες ἐξέλεξαν τοῦτο ὡς μετριώτερον τῶν ἄλλων ξενοδοχείων, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλων δαπανῶν.

Ἦποπος καὶ δῦσπιστος, ἐξέλαβεν αὐτὰς ὡς ραδιούργους.

Ἡ δυσἀρέσειά του κατέστη καταφανῆς, ὅτε ἡ Μερσεδές ἀσθενήσασα ἔμεινε κλινήρης

καὶ ἐγένετο χρῆσις ἰατρῶν καὶ φαρμάκων.

Οἱ ἀσθενεῖς ἐν ξενοδοχείῳ τινὶ ἀπομακρύνουσι τοὺς πελάτας, καὶ ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ἡ ἀτυχὴς Μερσεδὲς ἦτο ἐπιθάνατος, ὁ ξενόδοχος κατέστη ἐμμανής.

Καὶ μόνον ὅτε τὸ πτώμα τῆς δυστυχούς μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἠνεώγησαν τὰ παράθυρα, ὅπως ἀνανεωθῆ ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου, ἀνεπνευσεν ἐλευθέρως.

Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐπιζήσασα τῶν ἐνοικιαστῶν του ἦτο καλλονῆς ἀξιοσημειώτου, ἀλλὰ συγχρόνως διέγνωσεν ὅτι τὰ θυλακία αὐτῆς ἦσαν πενιχρά.

Οὐδὲν ἐλέχθη τὸ προδίδον τὸ τοιοῦτον, τὰ ὄμματα ὅμως τοῦ ξενόδοχου, ὄμματα λυγρῆς, τὸ διέγνωσαν ἀσφαλῶς.

Βεβαίως ἡ Μαρία ἦτο ἀριστοκράτις καθ' ἑαυτὴν τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως, περὶ τούτου δὲν ἀμφέβαλεν.

Ἐσκόρπιζε τὸ χρῆμα ἀφειδῶς καὶ μετὰ περιφρονήσεως, εἰς τρόπον ὥστε πᾶς ἄλλος ἤθελε τὴν θεωρῆσαι πλουσιωτάτην. Ἄλλ' ὅτε αἱ ἀποδείξεις τῆς κηδείας ἦλθον, ὁ παρισινὸς ὑπρέτης παρετήρησεν, ὅτι ἡ νεῆνις κατέστειλε στεναγμὸν ἀγωνίας καὶ προσεπάθει μάτην νὰ φανῆ ἀτάραχος.

Ἐξ ἄλλου παρετήρησεν ὅτι τὰς ἀναμενομένας ἐπιστολάς ἐκ Παρισίων ἀνέγνωσεν αὐτὴ ἐν ταρχῆ καὶ τὰς κατεξέσχισε μετ' ἀηδίας καὶ ὀργῆς.

Τοῦτο ἤρακεσε νὰ τὸν τρομάξῃ ὡς πρὸς τὴν εἰσπραξίν τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς τῶν δύο ξένων.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ ὀφειλὴ αὐτῆ δὲν ἦτό τι σπουδαῖον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι οὗτος ἔπρεπε νὰ πληρωθῆ ὅπως δῆποτε!

Χωρὶς νὰ σεβασθῆ τὸ πρόσφατον πένθος τῆς, ἦλθε τὴν ἐπαύριον ὁ ἴδιος καὶ διὰ περιστροφῶν τῆ παρουσίας τοὺς λογαριασμούς.

Ἡ νεῆνις ἔρριπεν ἐπὶ τῶν χαρτίων ἐκείνων βλέμμα πλήρες περιφρονήσεως καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ, λέγουσα ὅτι τὴν ἐπισύσαν ἤθελε πληρωθῆ.

Νὰ πληρωθῆ, ἀλλὰ πῶς:

Ὅταν ἐκεῖνος ἐξῆλθεν ἀνελογίσθη μετὰ πικρίας τὴν θέσιν τῆς.

Ἦτο μόνη, πικρὰ πᾶσι μόνη ἐν τῷ κόσμῳ.

Διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου, εἶχε λάβῃ ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Σερκαφείμ, ὅστις τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπαιτᾶ αἱ ἀπόπειραι αὐτοῦ ἀπέτυχον, ὅτι ἡ μαρκησία ἐμμένει εἰς τὸ μνησικακὸν μίσός τῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ.

Ἐξ ἄλλου, τηλεγραφήσασα δις εἰς τὸν κ. Μορέλ, ἐμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν συμφορῶν αὐτῆς, οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν φαρμάκων, ἐξήντησαν καὶ τὸ τελευταῖον χαρτονόμισμα τῆς ἐγκαταλειμμένης κόρης. Ἦτο ὅμως ἀρκετὰ ὑπερήφανος, ὥστε νὰ μὴ ὁμολογῆ εἰς κανένα τὴν ἀπελπισίαν τῆς.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί, ἐρχόμενος συγχάσις εἰς Ἄβρην δι' ὑποθέσεις του, ἐξεπλάγη ἄμα ἰδὼν τῆς Μαρίας τὸ κάλλος.

Ἐκτοτε ἤρχετο καθ' ἑκάστην ἐλκνόμενος ὑπὸ ἀκαταμαχίτου γοήτρου.

Οὗτος ἐμάντευσεν ἐν μέρει τὴν θέσιν τῆς.

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὑπῆγε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆ προσέφερε τὴν συνδρομὴν του.

Τὴν ἰκέτευσε σχεδὸν νὰ τοῦ εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν, ἀφίνων αὐτῇ νὰ ἐνοήσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνῆκε, τὸ κατέθετεν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός, ἢν ἐλάτρευεν.

Ἄλλὰ τὴν λέξιν αὐτὴν δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ, διότι βλέμμα τῆς Μαρίας ἐπάγωσεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

Ὁ Ἰωάννης Βιλλωδαί δὲν ἦτο ὁ ἐρχστής, ὃν εἶχεν ὄνειροπολήσει καὶ ἄλλως δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῆ περὶ ἔρωτος.

Ἡ καρδία τῆς ὀλόκληρος ἦτο προσηλωμένη εἰς τὰ πένθη, ἅτινα τῇ ἐπήρχοντο ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, εἰκοσαετίς μόνις εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ νὰ μεταβῆ ἀπὸ νεότητα πλήρη τέρψεων, καὶ ἐνῶ ἠγνοεῖ ἐντελῶς τὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, εἰς ἐπαίσχυντον πενίαν καὶ εἰς περιφρονήσεις, αἵτινες ἐνέσκηπτον ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀναλελυμένους μὴλοῦδος ἐπὶ σπαιρούσης σαρκός.

Ἀπετροπιάζεται τὴν σκηνήν, ἢς ἐγένετο πρὸ ὀλίγου μάρτυς.

Ἐπρωτίμα πᾶν ὅ,τι ἄλλο, παρὰ τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς.

Καὶ συμβουλευθεῖσα μόνη τὴν φιλοτιμίαν τῆς, κατῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἦτο ἡ ἴδια τῷ ὄντι, ἢν ὁ ἀγροκόμος τῆς Ρόχης εἶχε διῖδει διὰ τῶν ὑέλων.

Δὲν ἐβάδιζεν ὅμως, ἔτρεχεν οἰονεὶ φοβούμενη μῆπως δειλιάσῃ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀπαισίου σχεδίου τῆς.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, ἠκροάσθη πανταχόθεν ζητῶν ἴχνος τῆς διαβάσεώς τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἦτο ἤδη μακρὰν.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τοὺς ἀδελφούς του, διηυθύνθη ἐνστικτικῶς πρὸς τὴν παραλίαν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶδεν.

Οὐδαμῶς ἐφαίνετο γυνὴ ὁμοιάζουσα τὸ μελανεῖμον φάσμα, τὸ διελθὸν πρὸ τοῦ ὑελώματος.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Με πεπλανημένον νοῦν ὠρμησεν ἀριστέροθεν τοῦ Φρασκάτι πρὸς τὴν προκυμαίαν.

Ἄλλὰ μόνις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του.

Ἐψηλὰ κύματα ὠρμων πρὸς τὸ προτείχισμα καὶ ἐθρύνοντο ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου λιθιστρώτου.

Ἡ ταρχῆ ἦτο ἀνυπόφορος.

Καὶ αὐτοὶ οἱ φάροι ἐκινουνοτο ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν στοιχείων.

Πυκνὰ νέφη ἐκρέμαντο ἄνωθεν καὶ ἔτρεχον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀλλὰ δὲν ἔβρεχε.

Κατὰ διαστήματα, ἄφινον ποῦ καὶ ποῦ νὰ διαφαίνονται ἀστῆρ στίζων τὸν βαθυκύανον οὐρανόν, τὸ δὲ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης διεπέρα ἐνίοτε τὰ πυκνὰ νέφη, ἅτινα τὴν περιεκάλυπτον.

Ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ παλῖροια ὑπεχώρει καὶ ἤρχιζεν ἡ ἄμπωτις.

Ἡ θαλάσσα πλήρης ἦδη ἤρξατο ἀποχωροῦσα καὶ παρίστα θέαμα ἐπιβλητικὸν ἄμα καὶ ἀπείσιον.

Τὰ κύματα τρέχοντα ἐδίδον εἰς αὐτὴν τὴν ὄψιν κινουμένης πεδιάδος μεταξὺ δύο ὀρέων ὑδάτος, ἅτινα ὀρμῶντα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κατέπιπτον ἐκ τῆς κορυφῆς εἰς τὸ βα-

θος δίκην καταρράκτου, καὶ ἤνοιγον ἐπὶ στιγμὴν ἀβύσσους, αἵτινες ἐπληροῦντο πάραυτα μετὰ τρομεροῦ πατάγου.

Οὐδεὶς εὐρίσκειτο ἐν τῇ προκυμαίᾳ· καὶ ὁ ἀγροκόμος διῆλθε τὰ τρία τέταρτα αὐτῆς προσέχων καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ ζητῶν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ νὰ διαπεράσῃ τὸ πρὸ αὐτοῦ σκότος.

Αἴφνης ἔστη ζητῶν νὰ διακρίνῃ καθαρῶς ὅ,τι ἦδη διέβλεπεν.

Εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν σκιά μελανεῖμων διεγράφετο ἐν τῷ σκότει, σκιά γυναικὸς περιβεβλημένης μέλανα ἐπενδύτην.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος, ἐθεώρει τὴν θαλάσσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα θραυόμενα ἐπ' αὐτοῦ, τὴν κατέβρεχον. Ἀναμφιβόλως ἐδίσταζε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀγρίου σχεδίου τῆς, οἰονεὶ φοβουμένη τὴν ἄβυσσον.

Ἄλλ' αἰσχυνομένη μὴ φωραθῆ ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἰσως ἐφρόνηθη, ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ὁ στὰς πρὸ αὐτῆς ἦτο ἐπισκοπῶν τὰ κινήματά τῆς θὰ ἐπειράτο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Αἴφνης δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀφῆκε τὸν μανδῦαν νὰ ὀλισθήσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ καν κραυγὴν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ κινήμα τῆς ὑπῆρξε ταχὺ ὡς ἡ διάνοια.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης λά Βιλλωδαί ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς, τὰ εἰς αὐτὸν τόσῳ γνωστά!

Πράγμα δὲ παράδοξον.

Ἐπὶ τὸν μανδῦαν τῆς ἡ γυνὴ αὕτη ἐφειρεν ἑνδύμα χοροῦ.

Οἱ λευκοὶ τῆς ὄμοι καὶ οἱ βραχιόνες τῆς ἦσαν γυμνοὶ καὶ διέκρινε τὸ μακρὸ κατωφόριον αὐτῆς τὸ περιβαλλόμενον ἐκ τριχάπτων.

Συγκεκρινημένος καὶ τρέμων ὁ Ἰωάννης, ἀφῆρεσε τὰ ἐνδύματά του καὶ διεσκέλισε τὸ προτοίχισμα.

Ρίπτων δὲ ταχὺ βλέμμα ὀπισθὲν του διέκρινε τοὺς ἀδελφούς του.

— Βοήθησόν με, Θωμά, ἐφώνησε καὶ με ὀρμὴν τίγρεως ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ κατόπιν τῆς ἀγνώστου.

— Ἐγαθῆ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀσθμαίνων.

— Ἦτο πρέλλα! ἐργύλλισεν ὁ ναύτης, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ποῦνε ὅτι τὸν ἀφίσαμε νὰ χαθῆ χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσουμε; θὰ ἦτο αἰσχρὰ!

Καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

Δύο ναῦται ἐπιβαινόντες ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῖχου, ἐθαύμαζον τὴν ταρασσομένην θαλάσσαν.

— Εἰς ἄνθρωπος πνίγεται, ἐφώνησεν ὁ Θωμάς, μίαν λέμβον!

— Τὶ νὰ τὴν κάμῃς; μόνις εὐγῆς ἐξωθὰ χαθῆς.

— Ἰδοὺ μίαν, εἶπεν ὁ ἄλλος, ἀλλὰ θὰ κάμῃς καλὰ νὰ ἀρίσῃς τὸν ἄνθρωπο νὰ πνιγῆ, διότι θὰ χαθῆς καὶ σύ.

Ὁ Θωμάς κατῆλθε τρέχων τὰς βαθμίδας τῆς ἀποβάθρας, ἤρπασε τὰς κώπας καὶ ἐξάγων τὸν θυλακίον του τὴν μάχαιραν δι' ἣς εἶναι ἐφοδιασμένος πᾶς νορμανδός, ἔκοψε τὸν κελῶν ὁ ἀδελφός του ἐκάθητο ἤδη πλησίον του.

[Ἐπειτα συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— "Ἐλα, ἔλα, ἐπανελάβην ἀνορθωθείς μετ' ἀγρίας ἐνεργείας, δὲν εἶναι καιρὸς στεναγμῶν· πρέπει νὰ ἐνεργήσω!

Παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὅπερ ἐδείκνυεν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν, καὶ οἰονεὶ ἀποκρινόμενος εἰς ἀόριστον σκέψιν του, ἐμεδίασε μεδίαιμα ἀλλόκοτον.

— "Ἄς ἴδωμεν ὅμως, ὑπέλαθε.

Καὶ λαβὼν τὸν πῖλον του ἐξῆλθε μεθ' ὀρμῆς. Ἐπὶ τοῦ βουλευάρτου ἐσταμάτησεν ὄχημα κενὸν ὅπερ διήρχετο.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, ἀριθμὸς 6, εἶπε τῷ ἀμαξηλάτῃ ἐπιβάς τῆς ἀμάξης.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εὐρίσκετο ἐν τῇ ὁδῷ Δαβύ, εὐθὺς δ' ἐξελθὼν τῆς ἀμάξης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ θυρωρεῖον τῆς οἰκίας, εἰς ἣν μετέβαινε.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ κυρία Δουράνδου; ἠρώτησε τὴν θυρωρῶν.

— Ναί, κύριε.

— Εἶναι ἐπάνω;

— "Ὅχι, ἐβγήκεν ἔξω.

— Ἡμην βέβαιος, διενεώθη.

Καὶ ἐπανελάθε δυνατῇ τῇ φωνῇ:

— Ποίαν ὄραν ἐξῆλθε.

— Κατὰ τὰς ἑπτὰ, ἀπεκρίθη ἡ γυνή, ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ λοζὸν βλέμμα.

— Ἡξεύρετε ποῦ ὑπῆγεν;

— "Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν μοῦ δίδουν λογαριασμὸν, ἀπεκρίθη τραχέως ἡ θυρωρός· πηγαίνουν ὅπου θέλουν καὶ κάμνουν ὅ,τι θέλουν· αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα.

— Τὸ ἐννοῶ, ἀλλ' ἠξεύρετε ἴσως πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, κύριε· ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, τί τὴν θέλετε τὴν κυρίαν Δουράνδου;

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Λοιπόν, ἄς μείνη δι' ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ ἡ κυρία Δουράνδου δὲν δέχεται ἀνδρας τὴν νύκτα, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ... ἐννοεῖτε... Εἰπέτε μου τὸ ὄνομα σας καὶ θὰ τὴν εἰδοποιήσω ὅτι ἦλθατε.

— Περιττὸν νὰ σὰς δώσω τὸ ὄνομα μου, διότι θὰ ἐπιστρέψω αὔριον τὸ πρωί.

— "Ὅπως ἀγαπάτε, εἶπε μετὰ μεμψιμοιρίας ἡ θυρωρός.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐπέστρεψε διὰ τῆς αὐτῆς ἀμάξης εἰς τὸ βουλευάρτον "Α. Λουσμάν· ἴσως ἤλπιζεν ὅτι οἱ τὴν Χρυσουγὴν ἀπαγαγόντες, σκεφθέντες τὰ σοβαρὰ ἐπακόλουθα τῆς πράξεώς των, παρητήθησαν τοῦ σχεδίου αὐτῶν καὶ ὠδήγησαν τὴν κόρην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς.

Ἦτο ὅμως ματχία ἡ ἐλπίς αὕτη, διότι ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Ὁ κόμης μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ μετὰ τῆς βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ τὴν εὕρισκεν ἐκεῖ τὴν κόμησσαν· ἡ δὲ ἀπουσία τῆς γυναικὸς, ἐξεληθείσης τὴν ἐβδόμην ὥραν, τούτεστι μικρὸν μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν, συνετέλει εἰς τὴν στερέωσιν πασῶν τῶν πεποιθησέων του.

Ἡ ἀθλία! καὶ δευτέραν φορὰν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα του...

Νῦν ὅμως ὁ κόμης ἐμελλε νὰ δειχθῇ ἀνοικτεῖρμων πρὸς τὴν ἀθλίαν!

Παντὸς εἶδους σχέδια ἐκδικήσεως συνεστρέφοντο ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ ἠδυνάτει νὰ εὕρῃ μεγαλειτέραν καὶ φοβερωτέραν τιμωρίαν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοιοῦτην ἔνοχον, ἣν κατέτασσε κάτω καὶ τῶν χειροτέρων πλασμάτων.

Ἡ κόμησσα, συνοδεύσασα τὴν Χρυσουγὴν ὡς εἶδομεν μέχρι τῆς ἀμάξης, ἀνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ δωμάτιόν της, λογιζομένη εὐτυχῆς διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς θυγατρὸς της καὶ τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη χαρᾶς, ὅσῃν ἠδύνατο αὕτη νὰ περιλάβῃ· δειπνήσασα δὲ λιτῶς ἐνεδύθη εἶτα ἵνα μεταβῇ εἰς τῆς κυρίας Δεμοντεσόν, τῆς ὑπεροτόκου τοῦ κυρίου Βάν "Ὅσσην θυγατρὸς, ἣτις τῇ πρωίᾳ τῇ ἔγραψεν ὅπως μεταβῇ καὶ ἴδῃ αὐτήν.

Ὁ κ. Δελασέρ διενυκτέρευσε εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ, μεθ' ὅλας ὅμως τὰς παρακλήσεις αὐτῆς καὶ μεθ' ὅ,τι ἠδυνήθη αὕτη νὰ τῷ εἶπῃ, ἀπεποιήθη αὕτη νὰ κατακλιθῇ ἵνα ἀναπαυθῇ, διότι εἶχε μεγίστην ἀνάγκην, τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα πρὸ πάντων, ἂν καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνεκα τῆς μεγάλης ταραχῆς, ἣτις ἐκυρίευεν αὐτόν.

Ἐπασχεν ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἰδεῶν, αἵτινες τὸν κατέκλυζον, καὶ ὅτε μὲν καταπίπτων ἐπὶ ἀνακλίντρον, ὅτε δὲ ἐξαπλούμενος, ὅτε δὲ διατρέχων διὰ μεγάλων βηματισμῶν τὴν αἴθουσαν καὶ ἄλλοτε μυρίαις βαλλῶν ἀράς καὶ κατὰ διαστήματα ὀλοφυρόμενος ἐβυθίζετο εἰς τὰς ἰδέας ταύτας καὶ οὐδεμίαν εὕρισκε διεξόδον ἐκ τοῦ τοιοῦτου χάους.

Ποῖον νὰ μεταχειρισθῇ μέσον, ὅπως ἀνεύρῃ τὴν θυγατέρα του;

Τὸ μέσον τοῦτο ἐζήτηι, ἀλλὰ τοιαύτη ὑπῆρχε σύγχυσις ἰδεῶν καὶ φρονημάτων, ὥστε δὲν κατώρθου νὰ φαντασθῇ τι λογικόν.

Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ καταμηνύσῃ τὸ γεγονός εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ὅποτε λεγεῶν ὅλη ὑπαλλήλων τῆς ἀστυνομίας θὰ ἐξήρχετο εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀπαγωγέων, καὶ τοιαύτη καταμηνύσις ἦτο βεβαίως τὸ καλλίτερον καὶ συνάμα ἀπλούστερον, ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐὰν ἦτο καλὸν πράγματι τὸ μέσον τοῦτο, εἶχεν ὅμως καὶ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτοῦ, καὶ ὁ κόμης προσῆγεν ἐαυτῷ πολλοὺς λόγους δικαιούντας τὴν ἀποστρόφην του τοῦ ν' ἀναμίξῃ ἐν τῇ σοβαρᾷ ταύτῃ ὑποθέσει ἀνθρώπου τῆς δικαιοσύνης.

Ναὶ μὲν ἤθελε νὰ ἀνεύρῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἔνοχοι, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὸ σκάνδαλον, τὸν ἀντίκτυπον τοῦ

ὁποίου μόνῃ θὰ ὑφίστατο ἡ Χρυσουγὴ· περιπλέον δὲ εἶπερ ποτε ὁ κόμης Δελασέρ ἐπεθύμει νὰ λησμονηθῇ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ τῇ λήθῃ, κεκρυμμένος δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Δελώρμ καὶ τοῦ Πέτρου Ρουσῶ.

Ἀφοῦ ὑπέστη μόνος τὸ αἰσχρὸς του ἐπὶ ἔτη, δὲν ἤθελε νὰ καταστήσῃ αὐτὸ δημόσιον, οὐδὲ νὰ τὸ μεταδώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του.

Οὕτω διατελῶν ὁ δυστυχῆς, διῆλθε τὴν νύκτα καταβασανίζόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτων ἀγωνιῶν, μυρία συλλαμβάνων σχέδια, ἀλλ' οὐδὲν δυστυχῶς δυνάμενος νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐβδόμης ἐσκόπει νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε εἰσῆλθε μεθ' ὀρμῆς ὁ Χαμινιόνης κραυγάζων:

— Κυρία, κύριε, φέρουν τὴν ἀμαξάν.

Ὁ κόμης κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα, ἐν δὲ τῇ αὐλῇ συνήτησεν εἰρηνοφύλακα καὶ δασοφύλακα τῆς Βουλώνης.

Ὁ Λουδοβίκος ἤρχισε ν' ἀποζεύξῃ τὴν ἀμαξάν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀλλὰ κατὰ πάσαν στιγμὴν διεκόπτετο, καταθωπεύων τὸ δυστυχῆς ζῶον, ὅπερ ἀνεύρισκεν ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει.

Πράγματι δὲ ὁ ἵππος, κατάκοπος ὢν, ἐκνευρισμένος καὶ πλήρης κόπωσης μεταβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος εἰς πηλὸν κάτῳθεν τῆς κοιλίας του, δὲν ἐδείκνυτο ἀναισθητος εἰς τὰς ἐπιδαψιλευόμενας αὐτῷ θωπιεῖς· ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως θὰ προετίμα καλὴν ὁσιν βρώμης καὶ ἀχύρου καὶ καθαρὸν ὑπόστρωμα χόρτου πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν εἰρηνοφύλακα καὶ τὸν δασοφύλακα, ἰδοὺ δὲ τί παρὰ τούτων ἔμαθε:

Τῇ πρωίᾳ ὁ δασοφύλαξ, περιερχόμενος κατὰ τὸ σῆνθες τὸ δάσος, ἀπήνησεν εἰς δειροστοιχίαν τινὰ τὸν ἵππον βαδίζοντα ἡρέμα.

Καὶ κατὰ πρότον μὲν ἐνόμισεν ὅτι δυστύχημα τι ἐγένετο τὴν προτεραίαν, ἀλλὰ μετὰ ἐξέτασιν ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀμαξά οὐδὲν εἶχεν ἀνατραπῆ, ὁ δὲ ἵππος δὲν εἶχεν ἀφηνιάσει, οὐδεμία δὲ ἀταξία ἐν ταῖς φιλάραις τοῦ ἵππου, ἡ δὲ ἀμαξά δὲν ἔφερε τὸ παραμικρὸν ἔγκλημα οἰουδὴποτε δυστυχήματος.

Καταπλαγείς ὁ δασοφύλαξ ἔλαβε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ν' ἀνεύρῃ τὸν λόγον τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ἀμάξης καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας Νεϊλλύ, ἐνθα ὁ γραμματεὺς ἔλαβε τὴν κατάθεσιν του.

Οὗτος διέταξε νὰ ὀδηγηθῇ ὁ ἵππος καὶ ἡ ἀμαξά εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὠρισμένον μέρος, μέχρις οὗ ἀνευρεθῇ ὁ κύριος αὐτῶν, ὅτε εἰρηνοφύλαξ τις ἐστοχάσθη νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐντὸς τῆς ἀμάξης· τοῦτο δὲ πράττων, εὗρε τετραγώνον τεμάχιον χάρτου — ὅπερ προσήγαγε τῷ κόμητι — ἐπὶ δὲ τοῦ χάρτου ἐσημειοῦτο ὑπὸ χειρὸς, οὐχὶ τὸσον δεξιᾶς, τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς κυρίας Δελώρμ.

Τότε δὲ, ἀντὶ νὰ ὀδηγηθῇ ἡ ἀμαξά εἰς τὸ μέρος, περὶ οὗ εἶπομεν ἀνωτέρω, ἤχθη εἰς τὸ βουλευάρτον "Α. Λουσμάν κατὰ τὴν ὑποδεικνυμένην διεύθυνσιν.

— Τώρα, κύριε, προσέθηκεν ὁ εἰρηνοφύ-

λαξ, εάν ή κυρία Δελώρμ. έχη να καταθέση τι, είμαι έντεταλμένος να τή είπω ότι οφείλει να παρουσιασθή έντός τής ημέρας εις τό γραφείον του κυρίου άστυνόμου του Νεϊλλύ.

— Η κυρία Δελώρμ, άπεκρίθη ό κόμης, δέν έχει να καταθέση, ουδέ παράπονον να διατυπώση· εάν εγκρατελείφθη ό Ίππος και ή άμαξά της εις τό άσος τής Βουλώνης, ένεκεν άκουσίου λάθους του άμαξηλάτου της, εις τό γεγονός αυτό δέν επιθυμεί να δοθής καμμία σημασία. Σας παρακαλώ λοιπόν να τό είπητε εις τόν κύριον άστυνόμον προσθέτοντες συνάμα ότι ό κύριος Δελώρμ θα λάβη τήν τιμήν να τόν επισκεφθής σήμεραν ή αύριον.

» Ύμεις δέ, κύριοι, σας ευχαριστώ ή κυρία Δελώρμ και εγώ άσμείνως άναγνωρίζομεν τας άποδοδομένας εις ήμας εκδουλεύσεις· ό κύριος άστυνόμος του Νεϊλλύ θα δώση εις έκαστον ύμϊν χρηματικήν άμοιβήν από μέρους τής κυρίας Δελώρμ.»

Οί δύο άνδρες έχαιρέτισαν εύσεβάστως τόν κόμητα και άπεσύρθησαν.

Ο μπάρμπα - Χαμινιόνης, όστις ήκουσε πάντα ήτον έκπληκτος εκ τής άπαντήσεως του κόμητος.

— "Ω! έλεγε καθ' έαυτόν κινών τήν κεφαλήν, να με πάρ' ό διαβολος, εάν καταλαμβάνω τίποτε από αυτά.

Ο κόμης μετέβη εις τό έγγύτερον δημόσιον άμαξοστάσιον προς μίσθωσιν άμαξής και άκηυθύθη εις τήν οδόν Δαθύ.

Σ'

Ήπατη.

Η θυρωράς εκαθάίριζε τό πρό τής οικίας πεζοδρόμιον.

— Τί ζητείτε; είπε προς τόν κ. Δελασέρ, βλέπουσα αυτόν να άνοίγη τό θυρωρείον.

— Τήν κυρίαν Δουράνδου, άπεκρίθη.

— Α! σας γνωρίζω· είσθε σεις, ό όποιος ήλαθατε και χθές τό έσπέρας. Λοιπόν ή κυρία Δουράνδου είναι επάνω εις τό δωμάτιόν της. Τής είπα ότι ένας γέρον ήλθε να τήν ίδη και δέν θ' άπορήση δια τήν επίσκεψίν σας. Αναβήτε επάνω εις τό τρίτον πάτωμα, ή θύρα είναι δεξιά.

Ο κόμης άνέβη ταχέως τήν κλίμακκ, φθάσας ό ένόπιον τής θύρας έσθη όπως άναπνεύση. Καί έφαινετο μέν ήσυχος, άλλ' ή καρδιά του έπαλλε μέχρι συντριβής, και τό βλέμμα του είχέ τι τό άγριον.

Βλέπων ότι δέν υπήρχε κώδων εις τήν θύραν, έκρουσεν αυτήν, άνοιχθείσαν σχεδόν άμέσως, και εύρέθη άπέναντι τής συζύγου του, φορούσης άτημέλητον τήν πρωινήν αυτής ένδυμασίαν.

Η κόμησσα άφηκε κραυγήν έκπληξέως.

— Σεις είσθε, κύριε κόμη, σεις, είπεν ό πισθοδρομήσασα δια να τόν άφήση να εισέλθη.

Ο κόμης χωρίς ν' άπαντήση λέξιν διέβη τόν ουδόν, και κλείσας τήν θύραν εισήλθε συνάμα μετά τής νεαρής γυναίκος εις τό μικρόν δωμάτιον, τό όποιον γνωρίζομεν.

Τότε τό βλέμμα του έγένετο φλογερόν

και τό πρόσωπόν του έλαβε φοβεράν έκφρασιν.

— "Ω! αλλά τί έχετε λοιπόν; άνέκραξεν έντρομος ή κόμησσα.

Ο κόμης προσέβλεψεν αυτήν άπενως με βλέμμα άπαστράπτον.

— Αθλία! άτιμώς! είπε με βραγχνήν φωνήν, πού είναι ή κόρη μου; έλα, άποκρίσου, πού είναι ή κόρη μου;

Τής κομήσεως ή καρδιά έπαυσε πάλλουσα, παγερόν δε ψύχος κατέλαβε πάντα αυτής· τά μέλη, ώσανεί επήγγυτο τό αίμά της εις τας φλέβας.

— Αλλά δέν... δέν έννωώ... έψέλλισεν.

— Α! άληθώς, άνταπήντησε μετά παραδόξου σαρκασμού. Λοιπόν να σε κάμω εγώ να ένόησης. Χθές τό έσπέρας κατά τήν πέμπτην ώραν ή Χρυσαιγή ήτο εδώ.

Η νεαρά γυνή έταπεινώσε τήν κεφαλήν ψιθυρίζουσα:

— Είναι άλήθεια.

— Η Χρυσαιγή έξερχομένη από τής οικίας αυτής, εις τήν οδόν, εις τήν θύραν αυτής τής οικίας έγένετο άνάρπαστος.

Η κόμησσα με τό πρόσωπον ήλλοιωμένον, ώχρα και με όφθαλμούς βλοσυρούς άνηγέρθη.

— "Ω! τί λέγετε; Θεέ μου τί λέγετε λοιπόν; άνεφώνησεν έντρομος και προχωρήσασα κατά έν βήμα.

— Δέγω ότι ή Χρυσαιγή έγένετο άφαντος, ότι άνηραγη υπό δύο ανθρώπων τούς όποιους έπλήρωσας, υπό δύο κακούργων, οι όποιοι είναι συνενοχοί σου!

Οί όφθαλμοί τής κομήσεως, έρυθριάσαντες άφηνιδίως, έθαμβώθησαν· προσεπαθησε να δουλήση ή δυστυχής, αλλά μόνον πεπνυγμένην, σακακτικήν και φοβεράν άφήκε κραυγήν...

Επί δευτερόλεπτον αι χείρες της έπληκτον τόν άέρα, τό σώμά της έμενεν άκίνητον, έπεσεν ύπτία επί του δαπέδου και έμεινεν έξηπλωμένη, ουδέν παρέχουσα σημεϊον ζωής.

Η κραυγή τής άτυχούς μητρός, από τής καρδιάς της έξερχομένη, ήτο εύγλωττοτέρα παντός ό,τι ήδύνατο να είπη.

— Ηπατήτην, διενόηθη ό κόμης, δέν ήξεύρει τίποτε, δέν είναι αυτή!

Η λάμψις των όφθαλμών του άπεσβέσθη, αυτός δε προσέβλεψεν επί μακρόν τήν πρό των ποδών του άτυχής γυναίκα.

Έκυψεν επί αυτής μετά τής προδήλου προσέσεως να τήν άνεγειρή και να τήν βοηθήση, άλλ' εύθύς ήναρθώθη άποτόμως.

— "Όχι! όχι, έψιθύρισε μετά μανίας, όχι, δέν θέλω, δέν θέλω, δέν θέλω.

Και έξήλθε μεθ' όρμής τής οικίας.

Κάτω τής κλίμακας άπήντησε τήν θυρωρόν.

— Αναβήτε γρήγορα, τή είπε· κάτι έπαθεν ή κυρία Δουράνδου, και έχει άνάγκην περιποιήσεως.

Και άπεμακρόνθη ταχέως, ένω ή θυρωρός τετρομαγμένη έσπευδε ν' αναβή εις τό τρίτον πάτωμα.

Ο κόμης άνήλθεν εις τήν άμαξαν, χωρίς ουδέν να είπη τω άμαξηλάτη.

— Πού πηγαίνομεν; τόν ήρώτησεν ούτος.

— Δέν ήξεύρω τίποτε.

Μεθ' όλην τήν παράδοξιν ταύτην άπαντησιν ό άμαξηλάτης έμαστίγωσε τόν Ίππον του, διανοούμενος συνάμα ως έξής:

— Να παράδοξος άνθρωπος, άλλ' επί τέλους τί με μέλει; Είμαι με τήν ώρα, και άρκεί ότι θα πληρωθώ...

Περισυμμαζευόμενος έν τινι γωνία τής άμαξής ό κόμης, έσκέπτετο ή μάλλον προσεπαθει να συγκεντρώση τήν διάνοιάν του.

Ανωμολόγει ότι άδίκως κατηγόρησε τήν κόμησσαν· έσφαλλεν εις τας κρίσεις του· ήπατήθη.

Πού να στρέψη τώρα τας άναζητήσεις του;

Από ποϊον ώφειλε να ζητήση τήν κόρην του;

Κατά πρώτον ώφειλε να προσπαθήση να μαντεύση διατί άνηραγή ή Χρυσαιγή.

Ποϊον έλατήριον έκίνησε τόν άρπαγα να πράξη ούτω;

Τίνας είχεν ούτος σκοπούς;

Αίφνης λάμψις διήλθε τό τεταραγμένον αυτού πνεύμα και ένόμισεν ότι άόρατος χείρ έχάραττε πρό των όφθαλμών του πυρίνοις γραμμασι τό όνομα του μαρκησίου Βερβείν.

Ανερίγησε και έκραξεν:

— Αυτός είναι! αυτός είναι!

Και ήδύνατο τάχα κατόπιν τής γυναικός του, λογικώς σκεπτόμενος, να κατηγόρηση άλλον τινά, πλην του μαρκησίου;

Και όντως, πάντα έστρέφοντο κατά του Αδριανού· ή συνδιάλεξις τούτου προς τήν Χρυσαιγήν εις τής μαρκησίας Δεμομπεραί, συνδιάλεξις, ήν ή νεάνις πιστώως έξέθηκε προς τόν πατέρα αυτής, άπεδείκνυεν άρκούντως τω κόμητι ότι ό νέος ήτο ό άναζητούμενος ένοχος.

— Τόν άνανδρον! τόν άνανδρον! είπε μεθ' ύποκόφου φωνής. "Ω! θα τόν φονεύσω, ναί, θα τόν φονεύσω ως λυσσαλέον κύνα.

Αίφνης νέα ιδέα διήλθε τόν εγκέφαλόν του, γεννήσασα άλγεινήν ύπόθεσιν, ήτις παρουσιαζέτο μεταξύ αυτού και του μαρκησίου.

Κατά τήν ύπόθεσιν ταύτην τω έφαινετο πιθανή συνεννόησις τής Χρυσαιγής και του Αδριανού, έν δε τή περιπτώσει ταύτη ή κόρη του ήτο συνένοχος του άρπαγός της, άπαγαγόντος αυτήν τή συγκαταθέσει της, κατά προηγούμενην μεταξύ αυτών συμφωνίαν.

Ποϊον όμως μέσον μετεχειρίσθη ό μαρκησίος προς άπαγωγήν τής θυγατρός του;

Βεβαίως συνεννοήθησαν δι' έπιστολής, άλλά δέν ήτο και άμφίβολον και να συνητήθησαν πού.

Η κ. Δελώρμ, ήν επεφόρτισε να επιτηρή τήν θυγατέρα του, άυστηρώς ως μητηρ, ή κ. Δελώρμ ουδέν είδεν, ουδέν ύπόπτευσε!

— "Ω, ω! υπέλαθεν.

Και δεινά πάσχων έθλίβεν έντός των χειρών του τό φλογισμένον μέτωπόν του.

Μεθ' όλα ταύτα έν τή καρδιά του ή πατρική χορδή έξήτει άκόμη να υπερασπίση τήν κόρην του, τούτου δ' ένεκεν ό κόμης έδίσταζε να πιστεύση ότι τόν ήπάτησε τω αυτοτρόπως.

Τί; ἡ Χρυσάυγῃ ἦτο δυνατόν νὰ δειχθῆ ἱκανῆ νὰ διαπραξῆ τοιοῦτό τι!

— Ὅχι, ὄχι, ἦτο ἀδύνατον!

Καὶ ὁμως, ἄνευ τῆς ἀδείας του, χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ εἶπη, μετέβη εἰς τῆς παιδαγωγοῦ τῆς καὶ μητρὸς αὐτῆς καὶ ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποκρύψῃ τοῦτο.

— Ἄρα ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Καὶ ἡ φροβερὰ αὕτη ὑπόθεσις ἐπανήρχετο ἐπιμόνως καὶ ἐπιβλητικῶς εἰς τὸν νοῦν του, ἐνεχαράσσετο δὲ εἰς τὴν μνήμην του ἡ ἀπαίσιος ἰδέα.

Οὕτω λοιπὸν μετὰ τὴν σύζυγόν του τὴν ἀπατήσασαν, τὴν προδοῦσαν, τὴν ἀτιμάσασαν αὐτόν, ἡ κόρη του, ἦν ἡγάπα καὶ ἐλάτρευεν ἔτι πλέον ἥσως ἢ ὅσον ἡγάπα καὶ ἐλάτρευεν αὐτὴν ἡ μήτηρ, ἡ ἀτυχῆς κόρη του, ἐπήρχετο καὶ αὕτη ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ ἀπωλείᾳ βίουσῶν νεανίδων!

— Δυστυχῆς ἐγὼ! ἀνέκραξε μετ' ἀπογνώσεως. Ἄλλὰ διατί λοιπὸν εὐρίσκονται ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς; Διατί δὲν ἀπέθανον ἀπὸ πολλοῦ; Τί ἐπραξά ἐν τῇ ζωῇ μου; Τίποτε. Ποίᾳς ἐκδουλεύσεις ἀπέδωκα; Οὐδεμίαν. Εὐρίσκετο καὶ τι ἐδῶ, ἐξηκολούθησε πλήττων τὸ μέτωπον, καθὼς καὶ εἰς τὴν καρδίαν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐχάθησαν κατεστράφησαν, παρεσύρθησαν εἰς τὸν στρόβιλον τῶν δυστυχημάτων μου! Τί εἶμαι σήμερον; Σῶμα ἄνευ ψυχῆς, μηχανή, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ ἐλατήρια εἶναι συντετριμμένα, ζῶν ἐπὶ τέλους φάσμα! Ἄ! κατηραμένη ὡς ἐγὼ ἡ ἡμέρα ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀθλίαν καὶ μυσαρὰν αὐτὴν ζωὴν.

Τί ἐμελλε τώρα νὰ πράξῃ;

Ἐμελλεν ἄρα γε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν τύχην τῆς, ὡς ἐγκατέλιπεν ἄλλοτε τὴν σύζυγόν του;

Τοιαύτη ἰδέα τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπέκρουσεν αὐτὴν μετὰ φρίκης· ὄχι, δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ναὶ μὲν τὴν σύζυγόν του ἐκρινεν ἀναξίαν συγγνώμης, ἀλλὰ διὰ τὴν Χρυσάυγην, ὅσον καὶ ἂν ἦτο αὕτη ἑνοχος, ἠσθάνετο ὅτι θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα τῆς.

Πρὸ παντός ἐπρεπε νὰ τὴν ἀνεύρῃ, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἄρπαγός τῆς, τοῦ ἀθλίου ἐκείνου μαρκησίου Βερβεῖν, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ κάμῃ γαμβρόν του, καὶ ὅστις ὁμως τὴν ἤρπασεν, ὁ ἄτιμος!...

Ἄ! τώρα ἐτελείωσε...

Θὰ προετίμα νὰ ἴδῃ τὴν Χρυσάυγην ἐν νεκρικῷ φερέτρῳ μάλλον, ἢ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τοιοῦτον ἄθλιον!

Ἐπειδὴ πάντα τὰ χρεωστικὰ ὀνόλογα τοῦ μαρκησίου ἦσαν εἰς χεῖράς του, ἐμελλε νὰ καταδιώξῃ ἀμέσως αὐτόν δικαστικῶς καὶ νὰ πωλήσῃ διὰ τῆς δικαστικῆς ἰδοῦ εἰς εὐτελεῆ τιμὴν τὸ ὑποστατικὸν Βερβεῖν, τὰ ὄσα, τὰς ἐπαύλους του, πᾶν ὅ,τι εἶχε.

Ἐν τούτοις πῶς ἐμελλε νὰ μάθῃ ποῦ ὁ ἄρπαξ ὠδήγησε τὴν Χρυσάυγην;

Προφανῶς ἀνεχώρησαν ὁμοῦ ποῖον ὁμως νὰ μεταχειρισθῆ μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ καταφυγίου των;

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται, τὰς ὁποίας ὁ κ. Δε-

λασέρ ἀπηύθυνεν ἐαυτῷ, ἀνεπόλησαν εἰς τὴν μνήμην του ἀρχαίας ἀναμνήσεις· καὶ ἐνεθυμήθη ἐν ὄνομα, τὸν Γαβιρῶν.

— Ναί, εἶπε καθ' ἑαυτόν· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ χρειάζεται, ἀλλὰ τί ἀπέγεινε πρὸ δεκαεξῆ ἐτῶν; εἶναι πάντοτε ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος Σερπέν; ζῆ ἀκόμη; Αὐτὸ θὰ μάθω σήμερον μάλιστα. Καὶ εἴπεται ἂν δὲν ἔχω τὸν Γαβιρῶν, τὸ κατάστημα θὰ μοῦ εὔρῃ ἄλλον.

Ἡ ἄμαξα ἐφθασεν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν βουλευθάρτων, τὰ ὁποῖα ἠκολούθησεν ἡσύχως ὁ ἵππος σιγανὰ βαδίζων.

Ὁ κόμης ἐσκέφθη νὰ μεταβῆ εἰς τοῦ φίλου του Βάν' Ὄσσην ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν νέαν συμφορὰν του καὶ ζητήσῃ τὰς συμβουλὰς του, ἀλλὰ μετενόησε παρευθὺς.

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, ὁ Γουλιέλμος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε.

Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη,

— Ἐὰν ἐπήγαινα εἰς τοῦ μαρκησίου, εἶπε· καὶ εἶμαι μὲν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν εὔρω, ἀλλὰ τίς οἶδε; εἰμπορῶ νὰ μάθω καὶ τι.

Καὶ καταβιάσας τὸ ἐμπροσθινὸν ὑκλοπαράθυρον τῆς ἀμαξῆς,

— Ἀμαξηλάτα! ἐφώνησεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Νὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Βαννώ, ἀριθμὸς 20.

— Νὰ σὰς ὑπάγω, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης· καλλίτερον νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, παρά ἄλλου.

Καὶ ἐμαστιγώσας τὸν ἵππον του ἀνεχώρησαν ἐν καλπασμῷ.

Ὁ κόμης Δελασέρ οὐδόλως ἐξεπλάγη, ὅτι ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας, ἐν ἧ κατόκει ὁ μαρκησίος, τῷ εἶπεν ὅτι ὁ κ. Βερβεῖν ἦτο ἀπών.

Εἰς δευτέραν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν, ὁ θυρωρὸς ἀπεκρίθη:

— Ὁ κύριος μαρκησίος ἀνεχώρησε χθὲς τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς πέντε, χωρὶς νὰ εἶπῃ εἰς τὸν θαλαμηπόλον του ποῦ ἐπήγαινε· ἐπῆρε μαζὴ του ἕνα σάκκον ὀδοπορικόν, ποῦ θὰ πῆ ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ἦμουν ἐκεῖ ὅταν ἀνεχώρει, τὸν εἶδα ὅτι ἦτο δὲν ζεύρω καὶ ἐγὼ πῶς, δηλαδὴ ἦτο κίτρινος, συλλογισμένος καὶ ἀνήσυχος. Τὸ εἶπα καὶ εἰς τὴν γυναῖκά μου αὐτὸ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια: «Χωρὶς ἄλλο καὶ ὅσαροςτον συνέβη εἰς τὸν κύριον Βερβεῖν...»

Ὁ κόμης δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ περὶ σσότερα, διὰ νὰ ἠξεύρῃ ἀρκούντως τί θὰ πράξῃ.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἦτο πλέον δυνατὴ, ὅτι δὲ τῷ εἶπεν ὁ θυρωρὸς, ἐστερέου τὴν πεποιθήσιν του.

Καὶ ἐπιβὰς αὐθις τῆς ἀμαξῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμιν.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε ἀκόμη, εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ, ζητῶ... Ὁ ἀπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ πιθανὸν ἐντὸς τῆς ἡμέρας νὰ μὴ ἐξέλθω· ἂν οὕτως ἢ ἄλλως μάθῃς τι, νὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως τὸν Λουδοβίκον.

Καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς διόλου νὰ μεμνηθῆ αὐτὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δεούσης ἐπαγρυ-

πνήσεως, εὐθὺς δ' ὡς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγράψεν ἐπιστολὴν, ἣν ἐνέκλεισεν εἰς φακέλλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκραξε τὸν Θεόδωρον.

— Πήγαινε ἀμέσως αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὴν διεύθυνσίν τῆς, τῷ εἶπεν ἐγχειρίζων αὐτὴν· θὰ τὴν δώσῃς εἰς τὸν ἴδιον κύριον Σερπέν, ἢ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ἢ εἰς τὸν διάδοχόν του, ἂν τὸ κατάστημα ἤλλαξῃ διευθυντήν. Ἐὰν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ζητῶ, εἶναι ἐκεῖ, θὰ ἐπιστρέψῃς μαζὺ του· ἄλλως, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν θὰ σοῦ δώσουν, θὰ τὴν φέρῃς ἀμέσως.

Ὁ Θεόδωρος συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ παθητικῶς εἰς τὸν κόμητα ὑπεκλίνατο καὶ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ κόμης λαβὼν αὐθις τὴν γραφίδα ἐγράψε δευτέραν ἐπιστολὴν, ταύτην ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν ἀστυνόμον τοῦ Νεϊλλύ.

Ἐν τῷ φακέλλῳ πρὶν ἢ σφραγίσῃ αὐτὴν ἔθηκε τραπεζικὸν γραμματίον ἐξ ἑκατὸν φράγκων.

Ἦσαν ταῦτα ἡ ἀμοιβή, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τοὺς δύο ἀνδρας τοὺς κομίσαντας τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξαν.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐπανῆλθεν ὁ Θεόδωρος κομίζων τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ἀπάντησιν γεγραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ κ. Σερπέν καὶ Σκς.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος διαβεβαίωσεν τὸν κ. Πέτρον Ρουσῶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀφοσίωσιν καὶ εὐχαριστῶν αὐτῷ, διότι δὲν ἐλησμόνησε τὸ ἀείποτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πελατείας του κατὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐπληροφόρει αὐτόν ὅτι ὁ Γαβιρῶν ἐξηκολούθει ν' ἀποτελῆ μέρος τοῦ προσωπικοῦ του.

Ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος ὑπάλληλος, πάντη ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Πέτρον Ρουσῶ, εὐρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ὑπηρεσίαν, ἐπειδὴ ὁμως ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ καταστήματος περὶ μεσημβρίαν, θὰ διατάσσετο νὰ μεταβῆ παρχαρχῆμα εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἵνα λάβῃ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Πέτρον Ρουσῶ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τὴν ἀναγνώσιν.

— Ἐκτύπησαν αἱ ἔνδεκα, εἶπεν ὁ Θεόδωρος, δὲν θέλει ὁ κόμης νὰ γευματίσῃ;

— Δὲν πινῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἀλλ' ἀδιάφορον, θὰ φάγω ὀλίγον καὶ χωρὶς νὰ θέλω. Ποῦ εἶσαι; ἐξηκολούθησεν, ἰδοὺ μία ἄλλη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσῃς νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας τοῦ Νεϊλλύ. Δὲν θὰ περιμείνης νὰ σ' ἐρωτήσῃ, καὶ ἂν δ' ἐρωτηθῆς, θ' ἀποκριθῆς—ὡς εἶναι ἀληθές—ὅτι δὲν ἠξεύρεις τίποτε.

Καὶ ἐγερθεὶς μετέβη εἰς τὸ ἐστιάτοριον, ἐνθα ἡ Φραγκίσκη ἀνέμενε τὴν διαταγὴν νὰ παρθέσῃ τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου τῆς.

Τῆ μεσημβρία ἀκριβῶς ὁ Γαβιρῶν, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκριβῆς ἄνθρωπος—τηρήσας τὰς συνθηκὰς τῆς ἀκριθείας, ἄτε χρηματίσας ἄλλοτε ἀζημιωτικῶς—εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καταστήματος Σερπέν.

— Ὁ διευθυντὴς ἔχει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Γαβιρῶν εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

— Ἄ! ἤλθες; τῷ εἶπεν οὗτος, σὲ ἐπερίμενα. Ἐνθυμεῖσαι ἀρχαῖον πελάτην μας, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁποίου εἰργάσθης πρὸ δεκαεξὶ ὡς ἐγγίστα ἐτῶν, καὶ ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Πέτρος Ρουσῶ;

Ταχεῖα λάμψις ἐκάλυψε τὰ βλέμματα τοῦ Γαβιρῶν, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Ἐξάκριστα, ἀπεκρίθη.

— Λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ ἐνθυμεῖται πολὺ καλῶς· ἔχει καὶ πάλιν ἀναγκὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μας, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ θέσω σὲ εἰς συνενόησιν μετ' αὐτοῦ. Ἐγευμάτισες;

— Ὁχι, ἀκόμη.

— Φάγε γρήγορα καὶ πῆγαινε εἰς τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσῶ, ὁποῖός σὲ περιμένει, ἰδοὺ ἢ διευθύνσις σου.

Ὁ Γαβιρῶν ἔλαβε τὸ χαρτίον, τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην, ἅτε κάλλιστα γυνώσκων ποῦ ὁ κ. Ρουσῶ κατοικεῖ.

— Γαβιρῶν, ἐπανελάβην ὁ κύριος Σερπέν, μού περὶ ἡ ἰδέα, διότι καί τι μοῦ τὸ λέγει, ὅτι θὰ διαπραγματευθῆς σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Νὰ ἰδοῦμεν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ συστήσω τὴν συνήθη σου ἐπιτηδεϊότητα. Αἱ τελευταῖαι ἐργασίαι τοῦ καταστήματος δὲν ἦσαν καλαὶ καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὸ προσωπικόν του· θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ὁ τρισκατάρτος, ὡς νὰ ἦτο δεσμευμένος, ἄφινεν ἡσυχον τὴν ἀνθρωπότητα. Πρέπει, καλέ μου Γαβιρῶν, ἡ ἐργασία αὕτη νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν προηγουμένην ζημίαν.

— Θὰ κάμω τὸ καλλίτερον, κύριε, δηλαδὴ ὅ,τι εἰμφορέσω.

Μετὰ μικρὸν ὁ Γαβιρῶν ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

Ἐγένετο σύννευς καὶ παρεδίδετο εἰς τινὰς σκέψεις, ἐνῶ συνάμα συνέστρεφεν ἰσχυρῶς τὸν πυκνὸν καὶ φαῖον αὐτοῦ μύστακα.

Z'

Τί θὰ πράξῃ ὁ Γαβιρῶν;

Ἐἶχεν ἦδη σημάνει μία ὥρα.

Ὁ κόμης Δελασέρ κεκμηκῶς περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ γραφείου του, θέλων νὰ καταβαλῇ τὸν ὕπνον, ὅστις παρὰ τὴν θέλησίν του τὸν ἠνάγκαζε κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ κλείῃ τὰ βλέφαρα. Περιέμενον ἀνυπομόνως τὸν Γαβιρῶν.

Τέλος ὁ Θεόδωρος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀναμενομένου ὑπαλλήλου.

— Ἐλάτε, κύριε Γαβιρῶν, ἐλάτε, ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

Ἀμέσως δὲ εἰσῆλθεν ὁ Γαβιρῶν κρατῶν εὐσεβάστως τὸν πῖλόν του ὁ Θεόδωρος ἐκλείσει τὴν θύραν τὸν γραφείου.

Καὶ ἐναντι ἀλλήλων εὐρισκόμενοι οἱ δύο ἄνδρες διετέλεσαν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλοὶ καὶ προσβλέποντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἐξάκριστα.

— Ἐγήρασα ὅμως πολὺ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Ρουσῶ, ὁ χρόνος παρερχόμενος ἀφίνει ἴχνη τῆς διαβάσεώς του. Μήπως δὲν ἐγήρασα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος; Ἀλλά, παρατηρήσατε, κύριε Ρουσῶ· ἂν τὰ πόδια μου δὲν εἶναι τόσον δυνατὰ ὅσον πρὸ δεκαεξὶ ἐτῶν, ἔχω ὅμως πάντοτε τὸ αὐτὸ θάρρος, τὴν αὐτὴν θέλησιν καὶ τὸν αὐτὸν ζῆλον νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.

— Πολὺ καλῶς ἤξεύρω ὅτι ἤμπορῶ νὰ βασισθῶ εἰς σᾶς καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἐμπιστοσύνης μου σᾶς ἔδωκα ζητήσας ἀπὸ τὸ κατάστημα σὲ καὶ ὄχι ἄλλον.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σας, κύριε Ρουσῶ, μὲ τιμᾶ μεγάλως, καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ φαίνωμι πάντοτε ἀνταξίος αὐτῆς. Πολὺ δὲ ἐπ' ἴσης μὲ κολακεύει ἡ ἀνάμνησις τὴν ὁποίαν ἐφυλάξετε διὰ τὸν ταπεινὸν θεράποντά σας.

— Ποτὲ δὲν λησμονῶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπηρετήσαν πιστῶς.

— Τότε ἐμείνατε ἄλλοτε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ;

— Ναί.

— Αἱ πληροφορίες τὰς ἐποίας τότε σᾶς ἔδωκα ἦσαν ἀρκεταῖ, ἂν καὶ μὴ πλήρεις, διότι ἤμπορέσατε νὰ εὐρήτε εἰς Μεντόν τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τόσον αἰφνιδίως ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀπήστραψεν ὀλίγον.

— Δὲν ἔχομεν πλέον ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, εἶπεν ἀποτόμως.

— Πότε ἐπιθυμῶ ὁ κύριος Ρουσῶ νὰ μού φανερῶς τί ἐπιθυμῶ ἀπὸ ἐμέ;

— Κᾶθησε προτῆτερα.

— Νὰ καθῆσω, διότι καλλίτερον νὰ ἦναι κανεὶς καθήμενος παρὰ ὄρθιος.

— Κύριε Γαβιρῶν, σὲ ἐζήτησα διὰ νὰ σοὶ ἀναθέσω σοβαρωτάτην καὶ λεπτοτάτην ἀποστολήν.

— Ὁ κύριος Ρουσῶ γνωρίζει ὅτι εἰμαι εἰδικὸς εἰς τοιαύτας ἀποστολάς.

— Δεξιότης, περίσκεψις καὶ ἄκρα ἐχεμυθία, αὐτὰ κυρίως ἀπαιτοῦνται.

— Αὐτὰ θὰ τὰ ἔχω, προσθέτων καὶ δραστηριότητα, ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν.

— Ὑπάρχει μεγάλη σχέσις μεταξύ ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ ζητήσω ἀπὸ σὲ σήμερον καὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔπραξες ἄλλοτε δι' ἐμέ.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐπιτύχω καὶ τώρα. Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἐνθυμεῖται τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ κατάστημα μας συμφωνεῖ μὲ τοὺς πελάτας του;

— Ναί, πρῶτος ὅρος τοῦ καταστήματός σας εἶναι νὰ λαμβάνῃ ὠρισμένον ποσὸν κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς υποθέσεως.

— Ναί, κύριε.

Ὁ κόμης ἔσυρε συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ λαβὼν πέντε χιλιόφραγκα γραμμᾶτικ ἔθηκεν αὐτὰ πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου ὑπαλλήλου.

— Αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ τὸ παραδώσῃς εἰς τὸ κατάστημα, εἶπε· θὰ ἴδωμεν δὲ ἂν εἶναι, ὡς ἐλπίζω, ἐπαρκές, διότι ἐπεθύμουν αὐριον ἀκόμη νὰ ἔχετε τελειωμένην τὴν ἀποστολήν σας. Εἰς πάσαν ὅμως περίπτω-

σιν, αὐτὰ αἰ πέντε χιλιάδες φράγκα ἀνήκουν ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ κατάστημα. Διὰ τὰς χρηματικὰς ἀμειβάς θὰ ὁμιλήσωμεν μετ' ὀλίγον.

— Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσῶ ἔχει ἐξαίρετον μνημονικόν, ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρῶν μετὰ κολακευτικοῦ τόνου καὶ μειδιῶν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, ἐξηκολούθησε, περὶ τίνος πρόκειται.

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, ἄκουσε· χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐγένετο ἄφαντος μία νέα, ὀνομαζομένη Χρυσουγὴ Δελῶρμ.

Ὁ Γαβιρῶν ἀνεσκήρτησε καὶ ἔβαλε μικρὰν ἐκπληξίν.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Τίποτε, κύριε, τίποτε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ὑπάλληλος· σᾶς ἀκούω.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῆς νέας αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀπληγισμένη μήτηρ εἶναι φίλη μου. Ἡ Χρυσουγὴ Δελῶρμ δὲν εἶναι ἀκόμη δεκαοκτῶ ἐτῶν καὶ εἶναι ὠραιότατη.

— Τὸ ἤξεύρω καλῶς, διενεχθή ὁ Γαβιρῶν.

— Ὑποθέτομεν, ἤμπορῶ μάλιστα νὰ εἶπω, εἰμεθα πεπεισμένοι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ, ὅτι ἐνέπνευσε σφοδρὸν ἔρωτα εἰς κανένα νέον, τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν εἰς κἀμμίαν συναναστροφὴν, καὶ ὅτι, ὁ νέος αὐτός τὴν ἐκλείψε, διαπραξᾶς τὴν αἰσχρὰν ταύτην πράξιν, τὸ κακούργημα αὐτό, ἐνεκα ἀκολάστου καὶ ἀνοήτου ἔρωτος. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι λεπτοτάτη.

— Λεπτοτάτη ὅσον δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ κανεὶς.

— Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μιᾶς τικογενείας, καὶ τὴν τιμὴν αὐτὴν παραδίδο εἰς σέ.

— Εἰμφορεῖτε νὰ ἦσθε ἡσυχος, κύριε ὁ Γαβιρῶν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, ἤξεύρει νὰ φυλάξῃ μυστικὸν καὶ εἰμφορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ παντοῦ μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ νέος αὐτός, ἐπανελάβην ὁ κόμης, μένει εἰς Παρισίους, ὁδὸς Βαννῶ ἀριθμὸς 20, ἀνήκει δὲ εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον καὶ ὀνομάζεται μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

— Μαρκήσιος Βερβεῖν! ἀνεφώνησεν ὁ Γαβιρῶν.

— Τί; τὸν γνωρίζεις; ὑπέλαβεν ὁ κόμης ἐκπληκτος.

— Ὡ! μολίς δύο ἢ τρεῖς φορὰς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἴδω.

— Τότε λοιπὸν ἡ ἐργασία σας θὰ ἦναι εὐκολωτέρα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙ.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρητισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτης ἀμειβῆς. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Σινοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

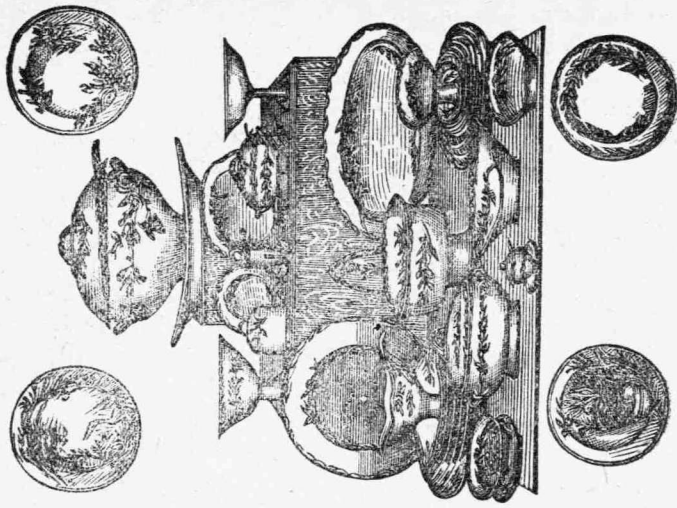
εὐρίσκονται ἀπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη χολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ παλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρείς γίνεται ἰδιαίτερον συμφωνία.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

Εκφορέθησαν

Αξίματα, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογή κρυσταλλίνων αγγυών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και Φαϊάνς πλούσια συλλογή κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροπήρουνα, σύνολα τσίτου, σύνολα τραπέζης — Τιμὰι ὀρισμέναι.

ΕΙΛΟΠΟΙΗΣΙΣ δεγμέθεα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	(ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	άν. —	—	8.55	5.24	6.40π
άν. 12.59	—	6.00π	5.10	—	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Δίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	άν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Δίγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
άν. 4.15	—	7.15π	4.45μ	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
Δεγαῖνὰ	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	'Ακράτα	άν. 10.39	2.02	6.20π	—
άν. 6.23	—	9.50	6.45π	—	(ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	άν. 1.25	4.10	—	12.00*
'Ολύμπια	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	'Αθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΛΑΤΩΝΟΣ· ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμὰι μέτρια.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φελεναγνώστου ἢ

ΕΒΔΟΜΑΣ

'Ανατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς ΕΒΔΟΜΑΣ τοῦ κ. Δαμιέγγη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 ('Ιουλίου) ἐκ 3500 μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887δρ. 5
Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8	δρ. 32
Τοῦ 1892 (ἑξάμ.)δρ. 5

δρ. 42

* Ἀπαντες δι' ὅμας δραχμάς 35

(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1,50, ἐξωτερικοῦ δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὁλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἑξαετοῦς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται.

15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα

250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων

300 Ποιήματα ἑλίων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καθολογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἄρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ 1500.

(* Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

'Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπητῆρια σιγμαίως παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμὰι μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ανευκακία δωρεάν.

* Ἄνευ τοῦ ὀπίου ἢ μηχανῆς δὲν εἶνε γνήσια.

Ἐπιανεὺθ δωρεάν.